

Sygn. akt IV CSK 232/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku K. Z. R.
przy uczestnictwie P. K., U. R., H. K. i E. M.
o ustanowienie drogi koniecznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 września 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników P. K. i H. K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 31 października 2012 r., sygn. akt I Ca [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. orzeka, że uczestnicy i wnioskodawca ponoszą koszty związane ze swoim udziałem w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Uczestnicy postępowania H. K. i P. K. wnieśli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 31 października 2012 r., wydanego w sprawie o ustanowienie drogi koniecznej, uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania tym, że Sąd ten „w sposób oczywisty naruszył art. 328 § 2 w zw. z art. 361 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.”, gdyż dokonując własnych ustaleń i zmieniając orzeczenie Sądu pierwszej instancji „zaniechał wskazania, na jakich dowodach się oparł i dlaczego zdyskwalifikował odmienne ustalenia Sądu pierwszej instancji (...)”. Skarżący wskazali także, że Sąd Okręgowy w „sposób oczywisty dokonał błędnej wykładni art. 145 § 1 k.c. przez uznanie, że Sąd uprawniony jest dowolnie decydować o charakterze wynagrodzenia za ustanowienie służebności drogi koniecznej, czy ma być jednorazowe, czy okresowe (periodyczne)”.

W odpowiedzi na skargę wnioskodawca wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania ewentualnie o jej oddalenie, a ponadto o zasądzenie solidarnie od uczestników, w imieniu których skarga została wniesiona, kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Uczestnicy, uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wadliwie nie powołali wprost żadnej z przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i jedynie ze sformułowań wniosku wynika, że ich zamiarem było wykazanie, iż skarga jest oczywiście uzasadniona. Zamiar ten nie został zrealizowany.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, o wystąpieniu tej przesłanki można mówić jedynie wówczas, gdy zasadność skargi na tle jej podstaw jest na tyle widoczna i niewątpliwa, że może być stwierdzona bez konieczności przeprowadzenia głębszej analizy sprawy oraz podstaw skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 oraz z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.). W tym też kierunku powinny zmierzać wywody prawne mające służyć

wykazaniu tej przesłanki, lecz w skardze nie przedstawiono żadnych argumentów, które odnosiłyby się do oczywistego charakteru zarzucanych naruszeń prawa.

Twierdzenie o oczywistej zasadności skargi uczestnicy uzasadnili w sposób właściwy dla uzasadnienia podstaw skargi. Przedstawiona argumentacja samodzielnie może jedynie służyć wykazaniu zasadności skargi, nie zaś jej zasadności kwalifikowanej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Należy dodać, że zarzuty „oczywistych” naruszeń prawa sformułowane w uzasadnieniu wniosku opierały się na twierdzeniach, które stały w sprzeczności z tym, co wynika z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia. Sąd odwoławczy szczegółowo wskazał w uzasadnieniu, na jakiej podstawie oparł swoje ustalenia i czym się kierował, dokonując zmiany rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji. Ponadto, wbrew twierdzeniom skarżących, Sąd drugiej instancji nie decydował dowolnie o charakterze wynagrodzenia za ustanowienie służebności drogi koniecznej, Sąd ten przyjął bowiem określone okoliczności jako podstawę swego stanowiska w kwestii tego wynagrodzenia, czemu dał wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego skargą postanowienia.

Wobec niewykazania oczywistej zasadności skargi, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia jej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., rozstrzygając o kosztach postępowania stosownie do art. 520 § 1 k.p.c.

aw

jw